

herunder ved fastlæggelse af uddannelsens indhold og ved den anvendelse af eksamensbevis, der er sædvanlig og anses for at være tilstrækkelig for de fleste andre erhvervsgrupper i det danske samfund, selvom nogle af disse varetager opgaver, der i visse tilfælde også kan indebære fare for mennesker, eksempelvis i fødevarer- og byggesektoren.

Formålet med autorisationsordninger på sundhedsområdet er som bekendt at styrke patient-sikkerheden og fremme kvaliteten af sundheds-væsenets ydelser, hvor andres virksomhed på det pågældende virksomhedsområde kan være forbundet med særlig fare for patienter, jf. § 1, stk. 1, i lov om autorisation af sundhedspersoner og sundhedsfaglig virksomhed,

På sundhedsområdet giver alle de nuværende 16 autorisationsordninger indehaverne af autorisationen eneret til at anvende en bestemt titel, jf. lovens § 1, stk. 2; de enkelte ordninger kan i øvrigt opdeles i to principielt forskellige hovedgrupper.

Den ene hovedgruppe består af læger, tandlæger, kiropraktorer, jordemødre, kliniske tandteknikere, optikere, kontaktlinseoptikere og tandplejere, som ud over den forbeholdte titel har en forbeholdt ret til at udøve en bestemt sundhedsfaglig virksomhed, jf. lovens § 1, stk. 3.

Den anden hovedgruppe består af sygeplejersker, fysioterapeuter, ergoterapeuter, bioanalytikere, kliniske diætister, radiografer, bandagister og fodterapeuter, som ikke har noget forbeholdt virksomhedsområde.

Det kan bekræftes, at det for alle de sidstnævnte 8 erhverv – såvel som for andre sundhedserhverv, der i fremtiden som gruppe måtte blive omfattet af en autorisationsordning uden forbeholdt virksomhedsområde – gælder, at en eventuel autorisationsfratagelse i princippet ikke indebærer, at vedkommende afskæres fra at udøve faglig virksomhed på det omhandlede område. Autorisationsfratagelse medfører, at vedkommende ikke længere er berettiget til at anvende det pågældende virksomhedsområdes fagpersonbetegnelse, eksempelvis at kalde sig sygeplejerske, ligesom autorisationsfratagelse i praksis ofte vil medføre vanskeligheder med at blive eller forblive ansat – med andre ord reelt en indskrænkning i den fri og lige adgang til erhvervsudøvelse for den pågældende.

I gruppen af autoriserede sundhedspersoner uden forbeholdt virksomhedsområde virker fysioterapeuter, bandagister og fodterapeuter i vid udstrækning og kliniske diætister i nogen udstrækning selvstændigt i privat regi under omstændigheder, hvor der ikke umiddelbart foreligger nogen mulighed for faglig supervision og vejledning, og hvor en autorisation – i modsætning til et eksamensbevis – tjener det særlige formål at skabe en vis betryggelse for de pågældendes private kunder med hensyn til den forventelige, faglige kvalitet af virksomhedsudøverens ydelser.

Med hensyn til autorisationen af de resterende 4 grupper – sygeplejersker, ergoterapeuter, bioanalytikere og radiografer – gælder det, at lovgivningsmagten, uanset at disse hverken har noget forbeholdt virksomhedsområde eller i vid udstrækning virker i privat regi, har lagt til grund, at disse grupper dog forudsættes på egen hånd at kunne varetage opgaver, som kan være til særlig fare for patienterne. Det bemærkes herved, at en stillingtagen hertil bygger på en vurdering af, om det i grunduddannelsen af vedkommende erhvervsgruppe er forudsat, at enhver af de pågældende virksomhedsudøvere ved grunduddannelsens afslutning selvstændigt også kan udføre undersøgelses- og behandlingsopgaver, der kan være forbundet med særlig fare for patienterne. Der tages således ikke hensyn til, om visse personer inden for andre erhvervsgrupper i tiden efter deres grunduddannelse måtte have modtaget supplerende oplæring, der har dannet grundlag for rent faktisk at pålægge dem opgaver af denne karakter.

For så vidt angår social- og sundhedsassistenter må det i forhold hertil konstateres, at der er tale om en personalegruppe, der helt overvejende er beskæftiget i den offentlige sektor, og hvis grunduddannelse ikke sigter imod selvstændig varetagelse af opgaver, der sædvanligvis frembyder særlig fare for patienterne, at de offentlige arbejdsgivere har udstrakt mulighed for at afgrænse og kvalitetssikre social- og sundhedsassistenteres opgavevaretagelse, og at social- og sundhedsassistenteres umiddelbart foresatte, herunder på sundhedsområdet ikke mindst sygeplejersker, har en vidtstrakt adgang til og faglig baggrund for at udstikke konkrete, faglige retningslinjer, yde vejledning og supervisere. Hertil kommer, at social- og sundhedsassistenternes uddannelse er fastlagt og forestås af det offentli-